

Le ta edinost, katero naglašja poročevalec „Slov. Naroda“ pri gg. poslancih, je v resnici vesela in mi ji želimo, naj jim ostane in se raztegne tudi na njih volilce, na vse slov. ljudstvo. Mi imamo pa še gledé na prihodnje delovanje naših poslancev marsikaj na srci, pač so morebiti govorili na svojem shodu še o marsičem, toda ni jim za to, da bi se izvedelo prej, ko bi po njih načrtu prišlo na vrsto. Upajmo torej, da ne bode njih delovanje brez uspehov. V slogi je moč.

Celje in Savinjska dolina.

V Celji so bili zadnji čas burni dnevi in je marsikateri kmet v okolici rekel, kaj neki dela toliko sovrašтво med preivalci tega mesta.

Kakor je znano, zgubili so „Nemci“ v Celji ali prav za prav slovenski odpadniki, skoro vse trdnjave okoli mesta, ter so Slovenci prišli, tako rekoč že tik do mestnega obzidja in tukaj bijejo sedaj mestni očetje „nemškega“ Celja zadnji srditi boj.

Padla je bila najprej občina Velika Pirešica in je prišla v roke vrlim narodnjakom slovenskim, potem smo zmagali v okolici Celjski in zadnji čas v Škofljivasi, kjer je sedaj prav živahno narodno gibanje. Najhujši vdarec pa je bil za Celjske mogotee zguba okrajnega zastopa in pa, da se je petim slovenskim narodnim okrajnim zastopom Gornjigrad, Sevnica, Šmarje, Šoštanj in Vransko dovolila ustanovitev Južno-štajarske hranilnice in to še celo s sedežem v Celji; kajti s tem smo dobili Slovenci denarni zavod na spodnjem Štajarskem, da ne bode treba nam beračiti več pri Nemcih, oziroma naš prihranjeni denar njim nositi, da oni potem gospodarijo z njim po svoji volji. To vse seveda že silno preseda Rakužem, Valandu, Schmidlnu in kako se ti gospodje imenujejo še dalje, ki so že siti žuljev slovenskega kmeta in mu toraj lahko hrbet obračajo.

Marsikateremu menda bode znano, kako sta se protivila Celjska poslanca dr. Necker-mann v deželnem in dr. Foregger v državnem zboru proti osnovanju za nas toliko važnega denarnega zavoda Južno-štajarske hranilnice s sedežem v Celji. Celjski mogotei so toraj dobro vedeli, da držijo kmeta v svojih krempljih tako dolgo, dokler se ta mora pri njih poklanjati in denarja prositi, z ustanovitvijo Južno-štajarske hranilnice v Celji pa smo si pomagali kljubu oviram od strani Celjskih nemčurjev, tudi v tem oziru in sedaj je kmet prost in čisto neodvisen od teh mogočnih gospodov.

Strah, ki so ga občutili ti gospodje pri ustanovitvi Južno-štajarske hranilnice, pa tudi ni bil neopravičen, kajti kako ta denarni zavod napreduje pri vseh zaprekah, ki jih delajo nam neprijazni duhovi, kaže to, da je od otvor-

jenja zavoda, to je od 24. julija 1889 do 31. julija tega leta, toraj nekaj čez eno leto, tam se naložilo denarja 601.775 gld. 63¹/₂ kr. in kmetom izposodilo 372.385 gld. ter da ima v tem času denarnega prometa za 1.878.314 gld. 43 kr. gotovo lepo število. Posebno hvale vredno je to, da ta zavod pri dobavljanju posojila od kmeta ne zahteva nove cenitve zemljišč, s čemer se prihrani mnogo stroškov, ampak se poslužuje mesto cenitve zemljiško posestnih pol pri odmerjenju vrednosti zemljišča. Potrebno pa je in dolžni smo, da podpiramo ta zavod, kolikor je mogoče in vsikdar odločno zahtevamo pri zapuščinskih razpravah in v drugih slučajih, da se naš denar naloži v našem slovenskem denarnem zavodu, v Južno-štajarski hranilnici v Celji.

Prišel je toraj čas, da mi enkrat pokažemo hrbet onim, ki nas sovražijo in psujejo, ter se držimo gesla „svoji k svojim“ in to bi bilo želeti posebno od onih iz Savinjske doline, ki kupujejo robo na veliko v Celji in potem doma razprodajo. Če bomo se tega držali in nehali denar nositi našim nasprotnikom, naj se nam tudi dobrikajo v svojih štacunah, potem bodo ti gotovo nehali svoje pomočnike in posle ščuvati na nas Slovence, da nas naj napadajo, kakor se je to godilo zadnji čas in bodo kmalu videli, da tako jim ni obstanka niti v njihovem „nemškem“ Celju samem. Če bodo pri njih kupovali samo Nemci, bodo ti imeli čas podboja podpirati in roke križem držati.

Potrebno je toraj in skrajni čas, da se mi kmetje tudi v tem oziru vzdramimo in ne podpiramo svojega lastnega nasprotnika in sovražnika in zaničevalca naroda našega, ker to je največji narodni greh, saj imamo, hvala Bogu, že narodne trgovce, kakor Vanič, Matič, Hočevvar, Janež, Janič. Kakor se posoja, tako se vrača.

Gospodarske stvari.

Nekaj o vrenji mošta.

(Konec.)

3. Beljakovine. V moštu ni veliko beljakovin ali treba mu jih je za to, da vreje. Ko pa je mošt zavrel, ni jih mu več treba in dobro stori gospodar, če jih odpravi iz vina. Izgodi se pa to po pretakanji in čiščenji, sicer pa postane vino bolno in se skvari. Čisto je vino še le tedaj, ko ni v njem več beljakovin, prej pa ne.

4. Dišečine. Duh in okus pride v vino od trsnih sort, čijih grozdje je dalo vino. Pri izabeli in muškatu prepriča se človek o tem celo lahko. Tvarine pa, ki delajo ta okus, tičijo v koži jagod in ima jih vino tem več v sebi, čem dalje je bil mošt v dotiki z njimi. Duh je se ve, da različen, tako različen, kakor so trte,